

MILA FINCH

RUNE

BREAKER

Vertaling Titia Ram

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Mila Finch

Oorspronkelijke titel: *Runebreaker*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Titia Ram

Omslag en binnenwerk: © 2026 Sourcebooks

Omslagontwerp en -illustratie: © Kevin McGrath

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Janniwet/iStock, Yevhenii Orlov/iStock, xamtiw/iStock, Nyeegeng/Shutterstock, CasaraGuru/iStock, Bourbon-88/Shutterstock, true north 72/Shutterstock

Boekblok: Hannah DiPietro/Sourcebooks

Schutbladen: Vincry Arts

Beeld schutbladen: © Shutterstock

Kaart: © Kevin McGrath

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2178 2

ISBN 978 94 027 7857 1 (e-book)

NUR 334

Eerste druk november 2026

Originele uitgave verschenen bij Bloom Books, een imprint van Sourcebooks.

Sourcebooks and Bloom Books are registered trademarks of Sourcebooks.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

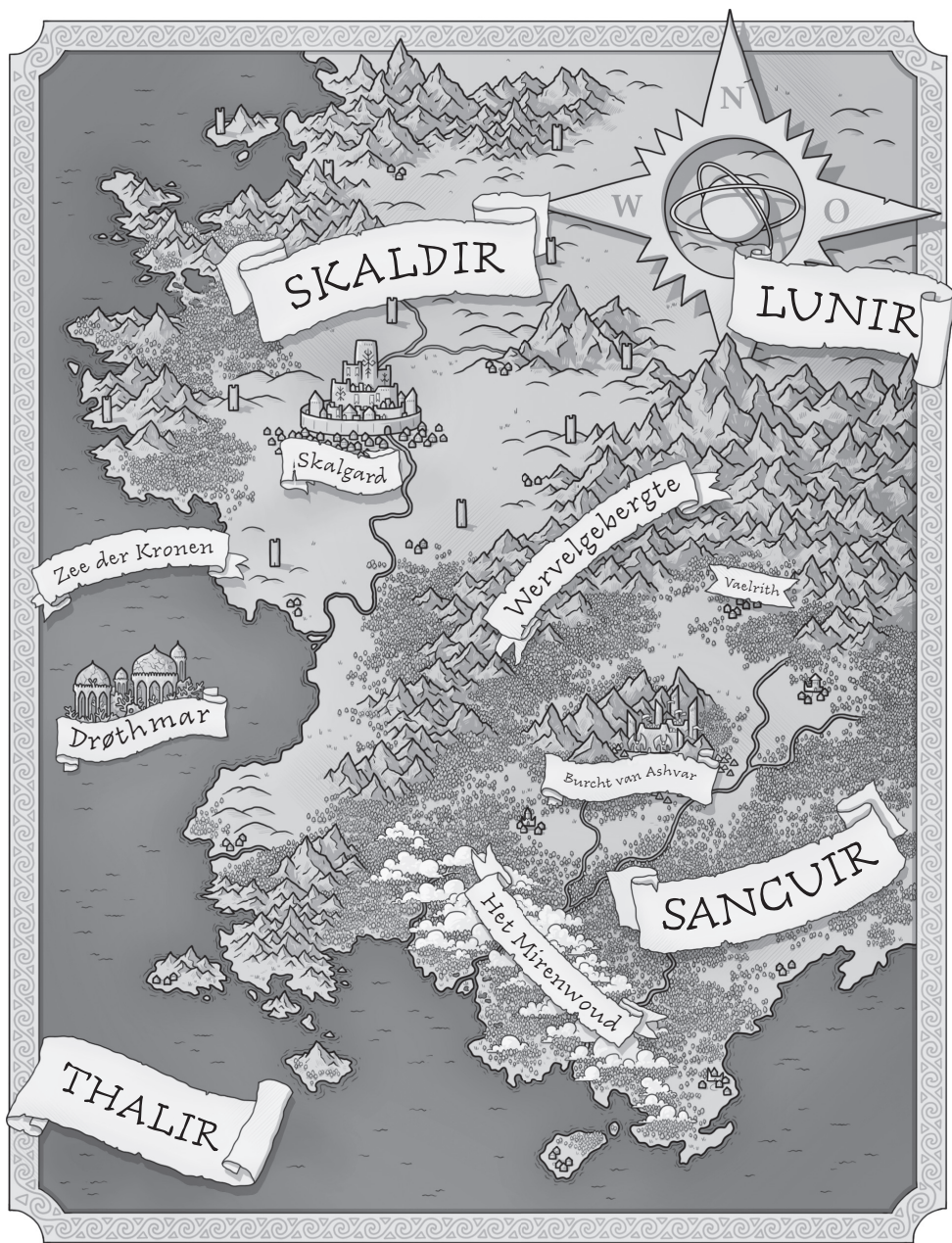
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

RUNEN EN RUÏNES

Laarzen stampten op de kasseien.

Rheya en ik verschuilden ons achter een half ondergesneeuwde kar. Als de bewakers ons zouden betrappen terwijl we inbraken in Huize Arathi zou geen enkele smeekbede ons kunnen redden – dan zouden ze ons de keel afsnijden en ons in de goot achterlaten.

Amberkleurig licht scheen over de straat terwijl drie wachters van de Kroon langs marcheerden, staal glinsterend van de runen onder hun donkerblauwe mantels. Ik verschool me dieper in de schaduwen. Naast me vormde de adem van mijn zusje wolkjes in de lucht.

‘Runecloaks,’ fluisterde Rheya. ‘Precies zoals verwacht.’

Het geluid van hun dronken lachende stemmen kwam steeds dichterbij. Laarzen waren zichtbaar door de spaken van de wagenwielen heen, en toen vervaagden de stemmen weer. Pas op dat moment stond ik mezelf toe om weer adem te halen.

Ik gluurde voorzichtig boven de rand van de kar uit. Het landhuis stond als een lompe zwarte pad tussen de zwanen in de faewijk. Eromheen stonden herenhuizen van bleek marmer, en runenlampen zweefden boven ons hoofd als gevangen sterren. Een prachtig aanzicht, als je niet dacht aan waar ze op brandden.

Ik trok zacht aan Rheya’s mouw. We renden de straat over en rond het landhuis, waar een smalle poort uitkwam in een ommuurde binenplaats die tot een andere wereld leek te behoren.

Ik ademde de magisch verwarmde lucht in, die een vleugje jasmijn bevatte. Rheya trok een gezicht naar de bloeiende boom waarin een

rune was gekerfd, snoof minachtend, rukte een trosje kersen van een laaghangende tak en stak een kers in haar mond. Kersenbloesem, midden in de winter. In de mensenwijk moest de rest van ons het zien te redden met ijsbloemen die nooit ontdooiden en bakstenen die zwart waren uitgeslagen van het roet.

De dienstingang was in schaduwen gehuld. Een sluitrune stond in het hout gebrand, het patroon uitgesneden in spiraalvormige paden die rond het middelpunt slingerden als een doolhof zonder uitgang.

Ik rolde mijn mouwen op. 'Hou de straat in de gaten.'

Rheya spuwde wat kersenpitten op de grond en glipte weg.

Ik drukte mijn handpalm tegen de rune en sloot mijn ogen, op zoek naar de magie. Hitte siste terwijl mijn vingers aan het houtsnijwerk peuterden.

Hebbes. Gloeiende, pulserende blauwe draden, diep genesteld in de nerf. Ik haakte mijn vinger achter de draad die het dichtst aan de oppervlakte lag. Die kronkelde als een worm, verzette zich tegen mijn aanraking. Withete bliksem schoot door mijn arm en ik verbeet een vloek. Sterker dan normaal, vast niet gevoed door het bloed van een eenvoudig magisch wezen. Misschien een basilisk. Het graveerwerk was diep, tot de rand gevuld met gedroogd bloed. Iemand had zijn best gedaan iets blijvends te creëren.

Ik trok meer draden over mijn vinger. De doffe pijn werd scherper. Ik zoog sissend lucht tussen mijn tanden naar binnen, greep ze steviger vast en trok eraan. Ze rekten op als hete teer die van een oppervlak druipt.

Ik klemde mijn kaken op elkaar en bleef trekken.

De draden scheurden. Vonken spatten van de plekken waar ze knapten. Ik kromp ineem en mijn hand verkrampde. De rune brak als glas op steen en een lichtflits verblindde me. Toen ik weer wat kon zien, was de rune op de deur zwart geworden.

Ik rukte hem open.

We renden het bediendeverblijf in en de marmeren trap op. Piepkleine balletjes verlichtten antieke gouden schilderijlijsten en vazen vol nooit verwelkende bloemen. We liepen langs een betoverde orchidee en bleven staan bij een zwarte deur die tussen twee portretten stond verstopt.

Mijn zusje greep mijn pols vast. 'Je heeft helemaal. Die rune heeft je verwond, hè?'

'Ik voel me prima. Hier is het, toch?'

'Dat is wat de dienstmeid zei.'

Ik boog me naar voren en bestudeerde de rune op de deur. ‘Heeft ze verteld wat hij beschermt?’

‘Nee, alleen dat de lady haar kostbaarheden hier bewaart.’

Ik raakte een lijn aan en de inkt begon te kronkelen. Het voelde... vreemd. Niet scherp en heet zoals de meeste runen, maar organisch, als ademend vlees. Ik keek er nog eens beter naar en bestudeerde de inkt. Degene die deze rune had gevoed, had dat niet vrijwillig gedaan. Geen wonder dat het zo vreemd voelde. Misschien iemand van het personeel. Marian? Die werd sinds vorige week vermist.

Mijn hand schoot met een schok los.

Nee.

Ik dwong mezelf er weer naar te reiken. We hadden dit nodig. De Rite was al over een paar dagen en de halve stad was gevelde door hevige koorts. Ik zag de lege voorraadplanken in de ziekenzaal voor me.

Als dit ons zou lukken, zou de familie Harper hun oudste kind misschien niet naar de Rite hoeven te sturen.

Ik zette mijn ene hand schrap tegen de muur en drukte mijn andere tegen de rune. Die voelde als een mond. Natte hitte. Lichte zuigkracht tegen mijn huid. Ik vond de kerndraad en trok een gezicht toen ik de vettige textuur gewaarwerd. Dit was heel anders dan het schone, branderige gevoel van de meeste sluitrunen, maar ik trok er toch aan.

Magie stroomde door mijn handpalm. De draden probeerden in me te zinken, maar ik duwde ze terug en scheurde ze uiteen. De rune knapte en een regen van rood-zwarte vonken spatte over de deurpost. Toen ging de deur krakend open.

Ik stapte naar binnen.

Planken vol fluwelen buideltjes, oude perkamentrollen en fiolen vulden de kleine ruimte. Ik griste een document met de titel **BEHEER VAN DE MENSELIJKE POPULATIE** van een plank.

Het is de koning ter ore gekomen dat in een aantal huishoudingen pogingen zijn gedaan onvruchtbaarheidsrunen in mensen te griffen, wat tot onbedoelde sterfgevallen heeft geleid...

Mijn maag draaide zich om.

Geen wonder dat zich zoveel vrijwilligers voor de Rite hadden aangemeld. Liever sterven in een witte jurk met bloemen in je haar dan leven met de wetenschap dat ze zelfs hier de controle over hadden.

Ik duwde wat perkamentrollen opzij en zag een juwelenkistje staan.

Ik pakte het met bevende vingers vast. Zilver. Zwaar. Het was vast een fortuin waard. Ik propte het met een pijnlijke hand in mijn tas.

Ik hoorde een zachte klik op de benedenverdieping.

Voetstappen. 'Wie is daar?'

Een lage stem. Vrouwelijk.

Rheya's hoofd bewoog met een ruk eerst mijn kant op en toen naar de zwevende lichten in de gang. Ze drukte haar handpalm tegen de dichtstbijzijnde rune en de magische draden begonnen te pulseren. Ze zwollen op tot buiten hun gebruikelijke grenzen en ze bleef trekken tot de rune tot twee keer zijn normale formaat was gegroeid.

Licht ontbrandde als de zon. Ik sloeg mijn arm voor mijn ogen terwijl Rheya de rune versterkte en de gloed sterker werd tot de hele gang in felwit licht baadde.

'Wegwezen!' maande ze me.

Ik sprintte de gang door en trok aan de koperen raamsluiting. Ik rukte het raam open en ijskoude lucht stroomde naar binnen. Overal waar ik keek, strekten besneeuwde tuinen zich uit.

Ik keek naar Rheya. 'Kom mee!'

'Ga jij maar eerst. Ik kom eraan.'

'Nee! Niet zonder jou!'

'Verdomme, Aelie.'

De voetstappen bereikten de overloop. Een schaduw bewoog door het verblindende licht. Ik rende terug, greep Rheya bij haar arm en trok haar uit het licht. De gloed nam af tot zijn gebruikelijke amberkleur en vlekjes dansten in mijn zicht terwijl we naar het raam sprintten.

Ik duwde haar naar de vensterbank. 'Ik kom direct achter je aan.'

Ze trok een gezicht. 'Straks breken we nog iets!'

'Beter wat gebroken botten dan een mes door je keel!'

Rheya zwaaide vloekend een been over de vensterbank en klauterde de klimop in die tegen de muur groeide. Die had het zwaar, maar bezweek niet onder haar gewicht.

Ik trok mijn tas hoger over mijn schouder; mijn hand deed gruwelijk veel pijn toen ik de klimop vastgreep. Het gewicht van mijn tas trok me opzij. Sneeuwvlokken dwarrelden in mijn ogen.

Onder me sprong Rheya het laatste stukje naar beneden. Ze landde en kwam direct overeind.

'Kom op!' spoorde ze me aan.

Ik klauterde verder, maar de ranken braken; ik viel naar beneden en kwam keihard op de grond neer.

Rheya hielp me overeind. 'Gaat het?'

Ik knikte, griste mijn tas van de grond en toen sprintten we de tuin door. Rheya zette koers naar het gat in de heg dat ons thuis moest brengen en verdween erin.

Ik rende achter haar aan, terwijl de takken aan mijn kleren rukten. Aan de andere kant van de heg kwamen we in een smalle steeg uit. Achter ons hoorden we schreeuwende stemmen uit het landhuis komen. We gingen nog harder rennen en onze laarzen slipten over de kasseien. Links bij de fontein. Rechts bij de oude eik. Nog eens links. Mijn longen brandden van de ijskoude lucht.

Toen struikelde ik over een stuk steen dat uit de grond stak. Ik smakte tegen de straatstenen en een pijnscheut flitste door mijn pols. Mijn tas vloog over de ijslaag die op straat lag.

Zwartleren laarzen knerpten in de sneeuw naast mijn hoofd.

Ik keek langzaam op. Hij droeg dezelfde wapenrusting als de Rucloaks. Donkerblauwe scheenplaten, gepoetst tot ze spiegelden. Een borstkuras met een in oud goud gebosseleerd zegel van de Kroon: een havik met uitgestrekte klauwen, klaar om aan te vallen.

Mijn hart stopte.

Over zijn brede schouders hing een verweerde mantel, die aan de achterkant openhing rond het gigantische zwaard dat op zijn rug was bevestigd. Licht haar piepte onder de over zijn voorhoofd getrokken kap uit. Toen hij aan kwam lopen, bescheen licht zijn bleke gelaat.

Ik kende deze fae. We waren allemaal bang voor hem.

De beul van de koning. Hij onthoofdde verraders van de Kroon en stond tijdens de Rite op het Plein bij de vrijwilligers die beefden onder hun bloemenkrans. Hoe ze ook snikten, de beul voerde zonder aarzelen zijn taak uit.

Hij was van dichtbij nog gruwelijker dan ik al dacht.

Dodelijker.

Zijn gestalte deed de hele wereld om hem heen vervagen, lang als alle fae maar gebouwd als een krijger, zijn als gebeeldhouwde kaaklijn verzacht door volle lippen. Alles aan hem schreeuwde dat hij een roofdier was en dat ik moest vluchten, mezelf klein moest maken, alles behalve hem in de ogen kijken.

Maar het lukte me niet om weg te kijken.

Amberkleurige ogen als een vloeibare herfst. Ogen die de dood al eeuwenlang gewoon waren. Ogen die me vastpinden als een insect dat ge-

vangenzat onder een glazen stolp. Die ogen hadden zoveel mensen zien sterven.

En nu keken ze naar mij.

Dit was het. Dit was hoe ik ging sterven. Niet oud in een bed of zelfs tijdens de Rite, maar hier, in de sneeuw. Hij ging me nu vermoorden. Fae als hij hadden geen wapens nodig, niet met een huid vol getatoeëerde strijdrunen.

Mijn hartslag ging ondertussen tekeer als die van een gevangen vogel, zo hevig dat de beul hem vast en zeker in mijn hals zag bonzen. Koud zweet liep over mijn ruggengraat.

Hij staarde me aan. 'Wie ben jij?'

Zijn diepe baritonstem rolde als donder door me heen. Hij klonk ruw als een schep die in droge aarde werd gehakt.

Mijn mond ging open en weer dicht.

Ik was eerder aan wachters ontkomen, maar mijn botten fluisterden me in dat ik niet moest bewegen. Fae waren nauwer verwant aan dieren dan mensen. Als ik op de vlucht zou slaan, zou hij achter me aan komen. Ik maande mijn hart tot rust te komen, maar het begon alleen nog maar harder te slaan.

'Ik ben een dienstmeid,' mompelde ik, en ik schudde mijn mouw omhoog om hem mijn zilveren armband te laten zien.

'En een dief.'

Mijn gezicht liep rood aan. 'Je... vergist je.'

'Dat denk ik niet.'

'Ik smee het je. Laat me alsjeblieft gaan.'

Zijn mond verwrong van duister genot en ik kreeg een knoop in mijn maag. Mijn smeekbede leek hem te amuseren.

'Ik heb mensen bij wie de ingewanden uit hun lijf hingen beter horen smeken.'

Ik bestudeerde de wrede boog in zijn lachende mond en kreeg een benauwd gevoel in mijn borstkas. Ik leefde nog omdat ik wist wie ik voor me kon winnen met omkoping, vleiende woorden of iets anders. Ik had zelfs ooit een keer een prins weten te overtuigen dat ik beschermd moest worden. Maar niets van dat alles zou bij hém werken.

Waarom was ik nog niet dood? Hij bleef maar naar mijn mond staren, naar mijn armoedige jurk, mijn laarzen met meer gaten dan leer. Zijn frons werd dieper, maar hij trok zijn wapen niet.

'Wegwezen,' zei hij toen zacht.

Ik staarde hem aan, mijn gedachten traag alsof ik door modder waadde. *Wegwezen?*

Mijn lichaam spande zich aan. 'Dan vermoord je me.'

'Wegwezen, voordat ik me bedenk.'

Dit moest een spelletje zijn.

Toen deed hij een stap naar me toe. Een kleine. Eentje maar, maar al mijn spieren verkrampden. Het instinct van de prooi die weet dat de wolf sneller is, dat op de vlucht slaan alleen maar in een achtervolging resulteert.

Hij stak zijn hand naar me uit, zijn vingertoppen luttele centimeters van mijn wang verwijderd. Ik was niet in staat te bewegen... of te ademen.

Ik greep mijn tas en sprintte weg. Sneeuw spoot onder mijn laarzen vandaan terwijl ik hijgend van angst door de straten rende.

Een lichaam knalde tegen me aan en ik draaide me verwilderd om, waarbij mijn elleboog tegen iets zachts ramde.

'Aelie, ik ben het!'

Rheya. Grote goden.

Ik greep haar bij haar armen en controleerde haar op verwondingen. 'Je bent ongedeerd.'

'Er is niets met me aan de hand!' Ze greep me bij mijn polsen. 'Wat is er gebeurd?'

Ik sloeg mijn hand tegen mijn borst om op adem te komen. 'Ik liep de beul tegen het lijf. Hij stuurde me weg.'

Rheya verstilde. 'Wát?'

'Dat bedoel ik! Ik dacht dat hij me dood zou steken, maar hij liet me gaan.'

Rheya wrong haar handen en trok een grimas.

Mensen werden niet geacht in staat te zijn magie aan te kunnen raken, laat staan dat ze runen konden breken of manipuleren. En wij hadden die leugen op de ernstigste manier ontkracht: met getuigen.

'Wat zei hij precies? Heeft hij je bedreigd?'

'Nee, maar hij weet dat we spullen uit het huis hebben gejat.'

Rheya trok wit weg. 'We moeten hier weg. Vanavond nog.'

'We moeten naar huis.'

'Echt niet. Kom op!'

Ik schudde mijn hoofd. 'We hebben voorraad nodig.'

Ik greep haar hand, al in beweging. We haastten ons over de verlaten straten van de koopliedenwijk. De zweeflampen wierpen hun

schaduw tussen de gildehuizen. Op dit uur waren zelfs de taveernes stil. Een stukje verderop stond de doorlaatpost tussen de wijken, een stenen poort met aan weerszijden een wachter.

Ik liet mijn hoofd zakken en probeerde er onbetekenend uit te zien. Ongevaarlijk. Niet als een dief die de dood net in de ogen had gestaard.

Bij de wachters aangekomen trok ik mijn mouw omhoog om de zilveren armband te laten zien. De wachters keken nauwelijks naar het merkteken van de dienstmeiden voordat we werden doorgelaten.

Rheya trok haar kap nog verder omlaag. 'Denk je dat hij ons gaat aangeven?'

'Misschien.'

'Het is een spel,' grauwde ze. 'Die zieke klootzak kickt erop zijn slachtoffers doodsbang te maken voordat hij ze afslacht. Ik had erbij moeten zijn.'

Bewapende wachters staken de weg over en lieten hun blik over ons heen gaan. We liepen een straat vol herenhuizen in. Dat van ons stond aan het eind van de straat, van wit marmer in een rij identieke panden als een rij grijnzende tanden.

Ik liep via het zijhek naar binnen. 'Het is veilig.'

Rheya liep achter me aan.

We doken de bediende-ingang in en slopen de donkere gang in. Maanlicht scheen tussen de fluwelen gordijnen door op de vloer. We liepen drie trappen op en bleven staan bij een houten deur, die ik openduwde.

Stof dwarrelde in het licht dat door het ronde zolderraam naar binnen scheen. De kamer stond vol kratten en oude koffers. Rheya bewaarde er kleine schatten in: beeldjes, flessendoppen, stukjes lint, een porseleinen poppenkopje. Een dun matras lag in een hoek en Rheya's hangmat hing lui aan de balken. Daar wilde ze per se in slapen omdat ze zich hoog boven de vloer veiliger voelde.

Mijn vingers beefden en de pijn van de rune sluimerde nog na alsof er splinters onder mijn huid staken. Ik duwde mijn handen onder mijn oksels voordat Rheya het zou zien. Als ze me zou zien huiveren, zou ze zich ontzettend druk om me maken en waarschijnlijk een van haar idiote theetjes zetten.

Rheya duwde met een voet de deur dicht en liet zich ertegenaan zakken.

Ik stond midden in de kamer met mijn tas over mijn schouder en staarde naar de vloer. Mijn handen trilden verschrikkelijk.

‘Ga zitten.’ Rheya pakte me bij mijn arm en leidde me naar het matras. ‘Haal even rustig adem.’

Dat probeerde ik. Lucht bleef als glasscherven in mijn keel steken. ‘Hij had me kunnen doden. Hij stond recht voor mijn neus en ik stond als verlamd. Hij had me gewoon...’

‘Maar dat heeft hij niet gedaan.’ Rheya knielde voor me neer en pakte me bij mijn schouders. ‘Je bent veilig.’

Veilig. Wat een leugen.

‘Bij de goden, wat zijn we toch ongelooflijk dom. Er zou niemand thuis zijn. De sluitrunen, Aelie! Nu weten ze maanden eerder dan de bedoeling was dat ze hebben gefaald, dat een mens ze heeft gebroken, en dat licht...’ Ze drukte haar handpalmen tegen haar ogen. ‘Als dat bekend wordt, gaan ze op zoek naar mensen die in staat zijn magie te manipuleren.’

Ik zakte in elkaar op mijn matras en voelde gal in mijn keel opkomen. Jaren van voorzichtigheid, en nu was alles in één diefstal verpest.

‘En de beul heeft je gezicht gezien,’ fluisterde ze bezorgd. ‘Het is een kwestie van tijd voordat hij ons vindt.’

‘Maar dat moet dan wel eerst gebeuren.’

‘Ze gaan iedereen testen. Ze zetten iedereen in een rij en dwingen ons een rune aan te raken. Zodra ze die zien reageren...’ Ze haalde haar handen door haar haar. ‘Wat hebben we gedaan?’

Mijn handen beefden nog steeds. ‘We verlaten zo snel mogelijk de stad.’

‘Wanneer?’

‘Morgenavond. Maar we hebben van alles nodig. Eten, warme kleren, geld.’

‘Morgen is het misschien te laat.’

‘Zelfs als het nu zou lukken, zouden we vannacht doodvriezen.’

‘Oké. Morgen.’

We waren even stil.

‘Ik haat dit,’ mompelde ze terwijl ze in haar hangmat klom. ‘Het voelt alsof we wachten op de dood.’

Ik zat in elkaar gezakt op mijn matras en trok de strengen van mijn haar uit elkaar om ze strakker te vlechten. Ik zag de wrede gezichtsuitdrukking van de beul weer voor me. De manier waarop hij zijn hand naar me had uitgestoken en bijna mijn wang had aangeraakt.

Ik huiverde.

Misschien was dit wel onze laatste rustige nacht.

KNIELEN EN GLIMLACHEN

Mijn brandende handpalm bonsde terwijl Lord Henrik zijn gepocheerde eieren sneed. Ik stond met een stomende fluitketel in mijn handen bij de muur. De tafel stond vol schalen: gerookte vis, gesuikerde viooltjes en verse bessen die meer dan een weekloon kostten.

Ik had krap een uur geslapen. Elke keer als ik mijn ogen sloot, was ik weer in de sneeuw met die beul die boven me uittorende. Dan schrok ik wakker, ervan overtuigd dat ik laarzen op de trap hoorde stampen. Maar de dageraad brak aan zonder dat we uit ons bed waren gesleurd.

‘Thee,’ zei Henrik zonder op te kijken.

Ik liep naar de tafel en draaide terwijl ik schonk mijn verbrande hand weg. Roze stoom kringelde omhoog.

Zijn glimlach werd breder, zo perfect menselijk dat ik er bijna in zou trappen, ware het niet dat er te scherpe hoektanden in zijn mond glinsterden toen hij die opende. Alles aan Henrik was vrijwel perfect: aantrekkelijk, met donker haar dat zijn gladde gelaatstrekken omlijstte, zijn gecultiveerde manier van spreken, vertrouwenwekkend, tot het moment dat je je ervan bewust werd hoe hij elke reactie catalogiseerde als een verzamelaar zijn specimens.

Henriks zilverkleurige ogen bewogen naar mijn gezicht. ‘Heb je lekker geslapen?’

‘Ja, *my lord*.’

Zijn mes verstilde halverwege een snede. Aan de andere kant van de tafel smeerde Lady Taryn jam op haar toast.

‘De stadsklokken hebben vannacht drie keer geluid,’ mompelde Henrik. ‘Er was oproer in de koopliedenwijk.’

Mijn hart sloeg op hol.

Taryn schepte wat suiker in haar thee. ‘Misschien een vechtpartij in een taveerne?’

Henriks mes schraapte langs zijn porseleinen bord. ‘Ik zou het niet weten.’

De ketel gleed bijna uit mijn zwetende handen. Ik ging anders staan om te verhullen dat mijn benen trilden terwijl ze bespraken wat er aan de hand had kunnen zijn. Ik dacht aan het juwelenkistje dat ik op zolder had verstopt. Het echtpaar Arathi zou de kenmerkende gravure herkennen. Mijn keel voelde zo droog dat ik niet kon slikken.

Rheya stond bij het raam met een dienblad in haar handen. Haar knokkels waren wit. Ze zou wel hetzelfde denken als ik. De gestolen goederen lagen in onze kamer.

Henrik bestudeerde me terwijl hij nu weer met datzelfde gekmakende ritme in zijn eieren sneed. Hij wist het. Dat kon niet anders. Dit was gewoon een spelletje, hij liet ons zweten voordat hij...

‘Je ziet een beetje pips,’ zei hij.

Ik verstijfde. ‘My lord?’

‘En je staat te trillen. Ben je ziek?’

‘Nee. Ik voel me prima.’

‘Zorgen tasten het lichaam aan. Vooral dat van een jonge vrouw. De constitutie verzwakt ervan.’ Hij stak zijn mes op en gebaarde ermee. ‘Wat het ook is, je kunt het me vertellen.’

Van alle fae in heel Skalgard vertrouwde ik hem nog het minst.

Hij gebaarde met twee vingers naar me. ‘Kom eens hier. Laat me eens goed naar je kijken.’

Mijn benen kwamen in beweging. Drie stapjes.

Zijn blik gleed over mijn hele gezicht. ‘Je hart gaat vreselijk tekeer. Waarom ben je vandaag zo bang?’

‘Vanwege de Rite.’

Hij fronste. ‘Maak je je zorgen om onze feestdag?’

‘Ik weet dat het een heilige dag is, my lord. Maar al dat bloed... Het is elk jaar weer moeilijk om aan te zien.’

‘Meisje toch.’ Henrik begon te grinniken. ‘Hoeveel Rites heb je nu al gezien? Twintig? Meer?’

‘Eenentwintig.’ Ik zag al sinds mijn vierde vrijwilligers op het Plein leegbloeden.

‘Eenentwintig, en nog steeds zie je de schoonheid niet.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Elke druppel bloed wordt vermengd met inkt en opgenomen door de runen van de stad. De vrijwilligers sterven niet voor niets, ze beschermen ons.’

‘Ja, my lord.’

Hij stak zijn hand uit en pakte de mijne vast, waarbij zijn duim over mijn handpalm streelde, over de brandwond. Ik zoog mijn adem tussen mijn tanden door naar binnen en al mijn zenuwuiteinden krijsten het uit.

Niet huiveren.

‘Die wond ziet er vers uit,’ zei hij zacht. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Een ongelukje in de keuken. Hete olie.’

‘Hm. Je zou voorzichtiger moeten zijn. Ik heb wel een zalfje in mijn werkkamer.’

Ik kreeg kippenvel.

‘Bij de goden.’ Taryns stem sneed als een zweepslag door de kamer. ‘Hou alsjeblieft eens op de dienstmeiden zo te vertroetelen. Het is miselijkmakend, zo vroeg in de ochtend.’

Henrik liet mijn hand niet los. ‘Ik kijk alleen maar even of het goed met haar gaat.’

‘We hebben geen tijd voor je spelletjes,’ snauwde ze. ‘Het hele huis moet brandschoon zijn voor vanavond.’

Nu liet Henrik me los. ‘O ja.’

‘De meisjes moeten schoonmaken, niet hier staan lummelen terwijl jij je met hen vermaakt.’ Ze stond op en mikte haar servet op tafel. ‘Ik meen het, Henrik.’

Ze stormde de kamer uit. Henrik wuifde me weg en ik liep met trillende benen terug naar mijn plaats bij de muur. Rheyra ruimde Taryns bord van tafel. We keken elkaar heel even aan en ik zag pure doodsangst in haar ogen.

Henriks stoel schraapte over de vloer en hij stond op. ‘Aelie, mijn aanbod blijft staan. Die hand ziet er vreselijk pijnlijk uit.’

Ik stak hem achter mijn rug terwijl de deur achter hem sloot. Rheyra en ik durfden geen woord tegen elkaar te zeggen en ruimden stil de tafel af. Fae hadden oren als wolven. Voor hetzelfde geld stonden ze te luisteren.

Rheyra pakte de koffiepote en zei geluidloos tegen me: *we zijn erbij*.

Ik kon alleen maar knikken.

We maakten schoon als berouwvolle zondaars. Tegen de avond was mijn handpalm helemaal opgezwollen. We hadden al het zilverwerk twee keer gepoetst, want Taryn accepteerde niets minder dan perfectie voor de mysterieuze gast van die avond.

De geur van geroosterd vlees hing in de lucht. Rheya stond het met felle bewegingen op een snijplank te bewerken. Haar bruine haar was deels losgekomen uit haar vlecht en strengen kleefden aan haar bezwete voorhoofd. Ze greep het mes vast.

Haar ogen leken vuur te spuwen, groengoud, zo fel dat volwassen mannen ervoor zouden terugdeinzen. 'We kunnen gewoon een paard pikken. Dan kunnen we vanavond nog vertrekken. Ik heb vroeger ook weleens in de koninklijke stallen ingebroken. Dat zouden we nog een keer kunnen doen.'

Mijn mond vertrok. 'En dan? In galop de poort door terwijl Rune-cloaks hun ronde doen? Je zou het nog geen drie straten volhouden voordat je een pijl door je rug geschoten krijgt.'

'Dan moeten we gewoon zorgen dat we snel genoeg zijn.'

'Dat gaat nooit lukken.' Ik pakte nog een vork om te poetsen. 'En dan snijden ze ons tijdens de Rite de keel af.'

Rheya staarde me razend aan. 'Dat weet je niet.'

'Dat weet ik wél. In paniek op de vlucht slaan kost je je leven. We moeten wachten tot zich een goede kans voordoet. En voor die tijd moeten we niets doen.'

'Wie denk je dat die gast is?'

'Wie het ook is, Lady Taryn is in alle staten. Ze loopt al de hele dag te ijsberen.'

Rheya verstarde. 'Stel nou dat het met de diefstal te maken heeft?'

'Laten we dan maar bidden dat die belangrijke gast voor het eten komt en niet voor ons.'

Ik wreef over mijn pols en trok een grimas. Als er een rune brak, moest de magie ergens naartoe.

Mensenlichamen waren niet gebouwd voor magie. Eens in de zoveel tijd probeerde een wanhopige idioot een rune op zijn eigen huid te inken. Niemand overleefde dat.

Fae waren fluïde als een rivier. Magie vloeyde door hen heen, maar in mij bleef ze steken. Als ik een rune brak, was het alsof ik vuur door een droge bast dwong. Het verbrandde alles wat op zijn

pad kwam. Ik ben eens een uur buiten bewustzijn geweest van de impact.

Magie had bij ons nooit naar behoren gewerkt. Rheya versterkte ruinen en ik brak ze. Niemand heeft ons ooit verteld hoe dat zat, of waarom het gebeurde. Het was gewoon een gegeven, alsof de wereld ons verkeerd in elkaar had gezet.

En als je verkeerd in elkaar was gezet, werd je in deze stad opgemerkt.

Dan leerde je al snel wat er nodig was om in leven te blijven: zorgen dat je de aandacht niet trekt, je werk doen zonder te klagen en zorgen dat de fae je hun aandacht niet waard vonden. Vergeleken met de meeste mensen buiten de stadsmuren hadden wij het gemakkelijk.

Rheya zaagde nu door een brood en wierp mij het kapje toe. Toen schepte ze twee porties in wijn geglazuurde kwartels in schaalpjes en aten we aan het werkblad een snelle maaltijd.

Er klopte iemand op de voordeur.

Ik legde mijn lepel neer, trok mijn schort recht en haastte me langs de mahoniehouten tafel in de eetkamer.

Er werd nogmaals aangeklopt, harder deze keer.

‘Ik kom eraan!’ riep ik, mijn pas versnellend.

Voor de spiegel in de hal bleef ik even staan; Taryn zou me zweepslagen laten geven als ik met warrig haar zou opendoen. Ik trok het welwillende, beleefde gezicht van een dienstmeid en stak mijn hand uit naar de deurklink.

Adem in, adem uit. Wie die gast ook was, ik zou een knicksje doen, de mantel aannemen en de perfecte dienstmeid spelen. Ik trok de zware eikenhouten deur open en mijn woorden stokten in mijn keel.

Op de drempel stond prins Vaeris, zijn middernachtszwarte mantel besneeuwd. Met aan weerszijden een Runecloak.

Mijn adem verliet mijn lichaam.

Het licht van toortsen op straat scheen op zijn scherp gedefinieerde jukbeenderen, die sensuele mond die ik ooit had gekust, het ongetemde zwarte haar dat voor die opmerkelijke blauwe ogen viel. Ogen die vroeger naar me hadden gekeken alsof ik ertoe deed.

Ik greep de deurpost vast. ‘Goedenavond, Uwe Hoogheid.’

‘Goedenavond.’

Zijn ijzige blik bewoog over me heen als over een meubelstuk. Alsof ik geen persoon was. En al helemaal niet de jonge vrouw die hij ooit in een donkere alkoof in zijn armen had genomen.

Mijn vingers klampten zich aan de deurpost vast tot mijn verbrande hand het uitgilde. De pijn hield me overeind terwijl mijn knieën knikten.

Toen liep hij langs me heen en beende de hal in. De Runecloaks volgden hem op de voet.

Ik hield de deur open en ademde de kou in die door hem was achtergelaten.

Hij kwam niet voor mij.